

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 februarie 1998

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 133 din 22 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	2	Decizia nr. 306 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă	8-9
Decizia nr. 400 din 16 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și a art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 307 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ , ale art. 330 ² și următoarele din Codul de procedură civilă	10
★			
Decizia nr. 254 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 și a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din aceeași ordonanță	4-5	Decizia nr. 308 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ și următoarele din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 274 din 26 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 1 și 2 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995	5-7	Decizia nr. 309 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 279 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală	7-8	Decizia nr. 310 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă	13-14
		Decizia nr. 311 din 8 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă	14-15
		Decizia nr. 312 din 8 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 133*)**

din 22 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa — președinte
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție—Secția civilă, prin Încheierea din 18 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.369/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de intimații-reclamanți Stăncioiu Cătălin și Constantinescu Daniela Venturia.

Din încheierea de sesizare rezultă că excepția a fost invocată cu referire la dispozițiile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, dar din concluziile scrise, depuse de autoarele excepției, rezultă că privește doar art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Excepția nu este motivată în raport cu prevederile Constituției.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost prevăzute în dispozitivul încheierii de sesizare.

Asupra constituționalității art. 330, a art. 330², a art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate invocată de Stăncioiu Cătălin și Constantinescu Daniela Venturia în Dosarul nr. 2.369/1996 al Curții Supreme de Justiție—Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 22 mai 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae PopaMagistrat-asistent,
Doina Suliman

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 400 din 16 octombrie 1997, publicată la pag. 3.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 400

din 16 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Stăncioiu Cătălin și Constantinescu Daniela Venturia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 133 din 22 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 24 septembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 2 octombrie 1997 și apoi pentru data de 16 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție—Secția civilă, prin Încheierea din 18 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.369/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimații-reclamanți Stăncioiu Cătălin și Constantinescu Daniela Venturia.

Prin Decizia nr. 133 din 22 mai 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate. În considerentele acestei decizii s-a reținut că, asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și art. 330⁴ sunt constituționale, iar pe de altă parte, că prevederile art. 330² alin. 1 sunt neconstituționale. În consecință, cu privire la art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea a apreciat că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii sale, iar cu privire la art. 330² alin. 1, prin decizia recurată s-a statuat că excepția este lipsită de obiect.

În ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că excepția este, de asemenea, lipsită de obiect, ținând seama de modificarea prevederilor legale respective prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, prin care s-a instituit un termen de 6 luni pentru exercitarea recursului în anulare de către Ministerul Public.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 133 din 22 mai 1997, intimații-reclamanți au declarat recurs, în termen legal, pentru următoarele motive:

— prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330² și art. 330³ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale „atât pe aspectul nelimitării termenului de recurs, cât și pe aspectul faptului că aceste dispoziții atacă tocmai baza dreptului de petiționare“;

— modificarea prin Legea nr. 17/1997 a art. 330¹ din Codul de procedură civilă „nu operează retroactiv, vătămarea noastră prin lege persistând“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este nefondată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs se referă la faptul că dispozițiile legale ce au făcut obiectul excepției invocate „ar fi contrare prevederilor constituționale privind dreptul de petiționare“. Astfel cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 39/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 27 iulie 1993, „dreptul de petiționare se concretizează în cereri, reclamații, sesizări și propuneri, în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției“. De aceea, procedura judiciară pentru valorificarea unui drept subiectiv nesocotit ori încălcat sau pentru realizarea unui interes care se poate obține numai pe calea justiției nu este un aspect al dreptului de petiționare. Ținând seama de cele statuate prin această decizie, care se întemeiază pe prevederile art. 47 coroborate cu art. 21 din Constituție, rezultă că motivul de recurs invocat este neîntemeiat.

În ce privește critica formulată, în sensul inexistenței unui termen pentru declararea recursului în anulare, motivul de recurs este, de asemenea, neîntemeiat, ținând seama de dispozițiile Legii nr. 17/1997, prin care s-a instituit un astfel de termen.

Referitor la modul de aplicare a acestei legi, cu privire la procesele în curs, întrucât aceasta constituie o problemă de interpretare legată de aplicarea legii în timp, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, competența de soluționare aparține exclusiv instanțelor judecătorești, astfel că nici acest motiv de recurs nu este întemeiat.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art.144 lit. c) și art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Stăncioiu Cătălin și Constantinescu Daniela Venturia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 133 din 22 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254*)

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Normelor metodologice

pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 și a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din aceeași ordonanță

Viorel Mihai Ciobanu	— președinte
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 4.992/1996, Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, invocată de Societatea Comercială „Iami Import Export” — S.R.L.

Prin excepție se susține că aceste norme, care fac parte integrantă din conținutul ordonanței, contravin art. 107 alin. (2) și (4), art. 134 alin. (2) lit. a) și art. 53 alin. (2) și (3) din Constituție. Din notele scrise, depuse în susținerea excepției, rezultă că sunt criticate, sub aspectul constituționalității, și dispozițiile art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, cu motivarea că acestea contravin art. 41 alin. (7) din legea fundamentală.

Exprimându-și opinia în legătură cu excepția, instanța consideră că normele metodologice nu pot face obiectul controlului constituționalității din partea Curții Constituționale, însă, față de susținerile petiționarei, care apreciază că acele norme fac parte integrantă din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, dispune, în temeiul Legii nr. 47/1992, trimiterea excepției invocate Curții Constituționale spre competență soluționare.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În legătură cu sesizarea Curții, din încheiere rezultă că excepția a fost invocată numai cu privire la Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996. Din examinarea concluziilor scrise, depuse în fața instanței, se constată însă că excepția se referă și la dispozițiile art. 6 din ordonanță. În această situație, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, urmează ca, prin decizia de față, Curtea să se pronunțe și cu privire la art. 6 din ordonanță, dar exclusiv asupra legitimității constituționale a prevederilor alin. 1 de care depinde soluționarea cauzei.

Cu privire la neconstituționalitatea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996, se reține că, întrucât ele au fost emise în temeiul art. 16 din ordonanță, controlul legalității acestor norme este de competența instanțelor judecătorești, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională exercitând exclusiv controlul constituționalității legilor și ordonanțelor. În acest sens este și practica jurisdicțională constantă a Curții Constituționale. Motivul invocat, prin care se susține că normele metodologice respective ar face parte integrantă din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, este neîntemeiat, deoarece niciodată un act de aplicare a legii nu face parte integrantă din norma supraordonată în temeiul căreia acel act a fost emis.

Referitor la art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, se constată că prin Decizia nr. 8 din 20 ianuarie 1997, definitivă prin Decizia nr. 93 din 30 aprilie 1997, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile acestui text sunt constituționale, și, în consecință, a respins excepția ca vădit nefondată. În motivarea deciziei s-a reținut, în esență, că art. 6 alin. 1 din ordonanță prevede că efectuarea de plăți sau de încasări în numerar între persoane juridice, peste plafonul prevăzut la art. 5 lit. c), constituie contravenție și se sancționează cu confiscarea sumei

*) Definitivă prin nerecurare.

care depășește plafonul și cu amendă, astfel că invocarea art. 41 alin. (7) din Constituție este nejustificată întrucât, în speță, nu interesează dobândirea sumelor, ci numai folosirea lor. În schimb, s-a constatat că sunt aplicabile prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție, potrivit cărora bunurile folosite pentru săvârșirea de contravenții pot fi confiscate în condițiile legii. De asemenea, s-a reținut că prevederile art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 nu încalcă nici prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, care,

în conținutul lor, se referă la garantarea dreptului de proprietate, în limitele și condițiile legii, precum și la ocrotirea sa „legală”, în mod egal, indiferent de titular.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției, excepția de neconstituționalitate privind art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 și normele metodologice pentru aplicarea acesteia urmează, potrivit practicii jurisdicționale a Curții Constituționale, să fie respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 și a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din aceeași ordonanță, invocată de Societatea Comercială „Iami Import Export” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.992/1996 al Judecătoria Cluj-Napoca.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 17 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274*)

din 26 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 1 și 2 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995

Costică Bulai	— președinte
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Judecătoria Cluj-Napoca, prin Încheierea din 15 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 6.952/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 1 și 2 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, invocată de Societatea Comercială „Da Vinci Comexim” — S.R.L. Cluj-Napoca.

Deși în notele de ședință aflate la paginile 173 și 174 ale dosarului figurează ca făcând obiectul excepției de neconstituționalitate — în formularea dată de autoarea acesteia — prevederile de mai sus din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a normelor metodologice date în aplicarea ordonanței.

Din dosar, însă, nu rezultă nici un indiciu privind existența și cuprinsul unor norme metodologice date în vederea aplicării Ordonanței Guvernului nr. 18/1994 și care

urmează să fie aplicate pentru soluționarea pricinii. Dimpotrivă, argumentele autoarei excepției, raportate exclusiv la texte din ordonanță și la prevederi ale Constituției României, sunt clare și suficiente pentru înțelegerea sensului excepției.

În aceste condiții, trecând peste inadvertențele cuprinse în încheierea de sesizare, Curtea Constituțională urmează să soluționeze excepția de neconstituționalitate în forma prezentată de autoarea ei.

Exprimându-și opinia în conformitate cu art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța a apreciat că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 este constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, notele de ședință ale autoarei excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

Pe fond, art. IV pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 instituie obligația persoanelor juridice și fizice autorizate, potrivit legii, să producă și să comercializeze

*) Definitivă prin nerecurare.

mărfuri, să execute lucrări și să presteze servicii, să încaseze sumele în valută aferente exporturilor de mărfuri, executărilor de lucrări și prestărilor de servicii în străinătate, precum și din orice alte operațiuni și tranzacții externe, prin conturile deschise în România la bănci autorizate.

Nici o obiecție privind constituționalitatea acestui text nu este, însă, formulată de autoarea excepției. Urmează, de aceea, să se considere că textul este constituțional, cuprinderea lui în enumerarea mai largă dată de autoarea excepției fiind o simplă inadvertență.

De altfel, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea poate fi sesizată de instanțele judecătorești asupra neconstituționalității unor prevederi din legi sau ordonanțe de care depinde judecarea cauzei, or textul art. IV pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu reprezintă o asemenea prevedere, dat fiind că litigiul are ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de contravenție pentru întârzierea repatrierii unor sume în valută.

Situația este identică și în ceea ce privește pct. 4 al art. IV din ordonanță, text care a fost, de asemenea, atacat cu excepția de neconstituționalitate, dar care apare a fi irelevant pentru soluționarea cauzei. Într-adevăr, în sensul prevederii de la art. IV pct. 4, deținerea de disponibilități valutare în conturi din străinătate de către persoanele fizice și juridice menționate anterior poate fi făcută pe baza și în condițiile autorizării prealabile a Băncii Naționale a României.

În practica sa Curtea a statuat constant că excepțiile sunt vădit nefondate atunci când nu privesc nici una dintre dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei de către instanța judecătorească. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 29 din 29 martie 1995, definitivă prin Decizia nr. 118 din 21 noiembrie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 15 ianuarie 1996.

Cât privește alin. 1 și 2 ale pct. 3 din art. IV al Ordonanței Guvernului nr. 18/1994, acestea obligă persoanele fizice și pe cele juridice române să repatrieze, în anumite termene, valuta aferentă exporturilor sau serviciilor prestate în străinătate. Ordonanța cuprinde, de altfel, un nou regim sancționator pentru nerespectarea termenelor astfel stabilite pentru repatrierea valutei.

În motivarea excepției se invocă încălcarea prin aceste prevederi ale ordonanței a art. 107 alin. (2), (3) și (4) din Constituție, pe de o parte, și a art. 53 alin. (2) și (3), raportat la art. 134 alin. (2) din legea fundamentală, pe de altă parte.

Cât privește evocarea art. 107 alin. (2), (3) și (4) din Constituție, autoarea excepției consideră că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu poate fi aplicată de sine stătător, ci doar completată cu Instrucțiunile nr. 1/15.086/1995 ale Ministerului Finanțelor sau, astfel cum se arată în altă parte, ale Băncii Naționale a României, instrucțiuni care nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României.

Așa fiind — se arată în motivarea excepției — „se ajunge la situația paradoxală ca o lege să aibă acest caracter ca urmare a unei norme interne a unei instituții”. Se pare că, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, o asemenea situație ar fi incompatibilă cu art. 107 alin. (2), (3) și (4) din Constituție, texte care privesc condițiile de emitere, adoptare și publicare a hotărârilor și ordonanțelor. Or, întrucât nu se afirmă că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 ar fi fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale menționate, rezultă că neconstituționalitatea s-ar referi la împrăjurarea că aplicarea preve-

derilor respective presupune existența unor norme metodologice emise de organul de specialitate al administrației publice centrale.

Aspectele legate de importanța normelor metodologice în aplicarea ordonanței în discuție nu implică, însă, problema constituționalității acesteia. Condițiile de legalitate a instrucțiunilor evocate de autoarea excepției urmează să fie verificate de instanța de fond, ele nefiind de competența Curții Constituționale.

Un alt argument adus în sprijinul excepției de neconstituționalitate are în vedere încălcarea, prin textele menționate ale ordonanței, a prevederilor art. 53 alin. (2) și (3) din Constituție. Numai că textele constituționale menționate nu au nici o legătură cu prevederile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994. Într-adevăr, Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu se referă nicidecum la sistemul legal de impuneri, nici la așezarea justă a sarcinilor fiscale și nici la alte prestații ținând de contribuția cetățenilor la cheltuielile publice, avute în vedere de art. 53 al legii fundamentale. Obligația de repatriere a valutei încasate, prevăzută de art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, nu intră, așadar, în sfera de reglementare a prevederilor constituționale evocate.

Se pretinde, în fine, în motivarea excepției de neconstituționalitate, că prevederile contestate ale ordonanței în discuție se abat și de la prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, text potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Textul art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 a mai făcut obiectul unor excepții de neconstituționalitate, pentru motive identice cu cele arătate în cauza de față, invocându-se și încălcarea art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Curtea Constituțională a respins, prin deciziile nr. 15 și nr. 16 din 28 ianuarie 1997 — rămase definitive prin deciziile nr. 116 din 21 mai 1997 și nr. 149 din 3 iunie 1997 —, excepțiile de neconstituționalitate a art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994.

Spre a decide astfel, Curtea Constituțională a considerat, în esență, că, potrivit art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul are obligația de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea financiară și valutară. Activitatea de comerț exterior a agenților economici, ce se desfășoară pe baza autonomiei lor juridice, este necesar să fie în concordanță cu interesul național, prin respectarea dispozițiilor legale adoptate în temeiul art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, pentru consolidarea regimului valutar și întărirea disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere.

În ceea ce privește afirmația autoarei excepției că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 instituie răspunderea contravențională a agentului economic din România pentru culpa beneficiarului extern, aceasta presupune aspecte intrând în competența instanței sesizate cu contestația făcută împotriva aplicării sancțiunii, fiind vorba despre aprecierea culpei agentului economic care nu a repatriat în termen valuta cuvenită din străinătate, ținându-se seama că, potrivit sistemului răspunderii administrative în România, această răspundere presupune, în toate cazurile, vinovăția celui ce urmează să fie sancționat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 2, pct. 3 alin. 1 și 2 și pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, invocată de Societatea Comercială „Da Vinci Comexim” — S.R.L. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 6.952/1996 al Judecătoria Cluj-Napoca.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 26 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat asistent,

Constantin Burada

Din cauza decesului magistratului-asistent Constantin Burada,

în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

în locul acestuia semnează

Magistrat-asistent,

Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 279*)

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocată de Anghene Tudorița în Dosarul nr. 63/1996 al Judecătoria Constanța.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 12 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 19 iunie 1997 și apoi pentru data de 27 iunie 1997. La acea dată, datorită imposibilității întrunirii completului, pronunțarea a fost amânată pentru data de 1 iulie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Constanța, prin Încheierea din 26 iulie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 63/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, ridicată de inculpata Anghene Tudorița. În susținerea excepției se arată că art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală este neconstituțional „dacă acesta se interpretează în sensul că numai măsura arestării preventive dispusă de instanță în cursul judecății trebuie prelungită după expirarea duratei de 30 de zile, conform art. 23 din Constituție, și nu și măsura arestării preventive dispusă de procuror în

faza de urmărire penală, când dosarul se află în faza de judecată și durata de 30 de zile dispusă prin mandatul de arestare a expirat“.

Exprimându-și opinia, Judecătoria Constanța apreciază că prevederile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală trebuie interpretate „în sensul că măsura arestării preventive în acea fază a procesului penal care este judecata, indiferent dacă inculpatul a fost arestat de procuror în faza de urmărire penală sau de către instanță în faza de judecată, durează până la soluționarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea ei“. Se arată, de asemenea, că această interpretare a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală stă la baza practicii tuturor instanțelor judecătorești, care, o dată sesizate prin rechizitoriul Parchetului cu cauze în care există inculpați arestați, nu mai prelungesc măsura arestării preventive conform art. 155 și următoarele din Codul de procedură penală și art. 23 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Guvern se apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, în speță fiind vorba de o greșită aplicare a legii de către instanța de fond. Se arată că, întrucât între data sesizării instanței prin rechizitoriu și data expirării mandatului de arestare de 30 de zile emis de procuror rămân câteva zile, această măsură preventivă încetează de drept în baza art. 140 alin. 1 și art. 185 alin. 2 din Codul de procedură penală, până când instanța, la prima înfățișare, verifică din oficiu legalitatea luării și menținerii măsurii arestării.

*) Definitivă prin nerecurare.

Se specifică faptul că menținerea măsurii arestării peste durata de 30 de zile, fără ca aceasta să fie prelungită, este ilegală.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală prevede: „Arestarea inculpatului în cursul judecății durează până la soluționarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea ei”.

În motivarea excepției s-a arătat că prevederile art. 149 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 23 din Constituție.

În textul invocat se stipulează că durata arestării inculpatului nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când este prelungită în condițiile legii. În alineatul final al aceluiași articol se prevede că arestarea inculpatului în cursul judecății durează până la soluționarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea ei.

Curtea reține că textul de mai sus contrazice dispozițiile art. 23 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia arestarea se face în temeiul unui mandat special emis de magistrat pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului — adaugă textul constituțional — arestatul se poate

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, ridicată de Anghene Tudorița în Dosarul nr. 63/1996 al Judecătoriei Constanța.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 306*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Claudia Miu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată. Menținerea măsurii arestării peste durata de 30 de zile, fără ca aceasta să fi fost prelungită, este ilegală.

Textul constituțional nu face nici o distincție între împrejurarea că arestarea este dispusă în faza de urmărire penală sau cea de judecată. Prelungirea arestării trebuie aprobată de instanța judecătorească chiar în ipoteza în care a fost dispusă în faza judecății, sensul prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție fiind acela al ocrotirii libertății individuale, indiferent dacă arestarea are loc în faza de urmărire penală sau în cea de cercetare judecătorească. În caz contrar, ar rezulta că această ocrotire are caracter parțial, limitându-se doar la perioada în care se desfășoară activitatea de urmărire penală.

De altfel, prin Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin respingerea recursului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 28 martie 1995, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 149 alineatul final din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării, dispusă de instanță în cursul judecății, poate depăși 30 de zile, fără a mai fi necesară prelungirea în condițiile art. 23 din Constituție.

Rezultă, așadar, fără echivoc, că și instanța de judecată este obligată să respecte termenul de 30 de zile pentru reînnoirea mandatului de arestare.

Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Față de aceasta, se reține că excepția de neconstituționalitate este fondată, urmând a fi admisă.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 23 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.494/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de intimatul-reclamant Postolea Gheorghe.

*) Definitivă prin nerecurare.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse în cauză de autorul excepției, rezultă că aceasta privește doar dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă. În continuare se susține că dispozițiile legale atacate contravin art. 128 din Constituție și „unui principiu fundamental, și anume cel care asigură ocrotirea drepturilor omului și în același timp a garanțiilor procesuale, pentru că este de neconceput să nu stabilească durata în timp în care poate fi utilizată” calea de atac. Se mai susține că „textul prin cuprinsul său constituie o puternică uzurpare a raporturilor sociale și juridice”, „pentru că, în aceste condiții, o hotărâre judecătorească nu este realmente irevocabilă”, iar prevederea legală dedusă analizei determină o profundă inegalitate în tratarea participanților la proces.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să soluționeze excepția privind dispozițiile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat, pe de o parte, că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis

excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Întrucât un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, pentru că, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Relativ la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, este de reținut că ele au fost modificate prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, instituindu-se un termen de 6 luni înlăuntrul căruia procurorul general poate declara recursul extraordinar, termen care începe să curgă de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. A fost, așadar, eliminată din text prevederea potrivit căreia recursul în anulare se putea declara oricând și, prin urmare, se constată că excepția este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată. În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Postolea Gheorghe în Dosarul nr. 2.494/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
 - dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,
- ca fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 307*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹, ale art. 330² și următoarele din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Claudia Miu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 19 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.614/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹, ale art. 330² și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de intimatele-reclamante Viziteu Alexandrina Astra și Popescu Oltea Brândușa.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse în motivarea excepției, rezultă că aceasta vizează doar dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă.

Motivându-și excepția, autoarele arată că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale, deoarece sunt în contradicție cu prevederile art. 16, ale art. 128 și ale art. 130 alin. (1) din Constituția României, care prevăd că „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări” și că „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii” și că în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății.

În continuare se susține că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă „acordă procurorului general drepturi cu caracter procesual nelimitate în timp pentru a valorifica motive de nelegalitate a hotărârilor judecătorești ce pot fi deduse judecării de către toți ceilalți participanți în procesul civil într-un timp determinat”.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția privind dispozițiile art. 330¹, art. 330² și următoarele din Codul de procedură civilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Viziteu Alexandrina Astra și Popescu Oltea Brândușa în Dosarul nr. 1.614/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 308*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și următoarele din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Claudia Miu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 22 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.371/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Stratulat Margareta-Liliana.

Din încheierea de sesizare rezultă că excepția a fost invocată cu privire la dispozițiile art. 330¹ și următoarele din Codul de procedură civilă, iar din concluziile scrise, depuse în susținerea acesteia, rezultă că autoarea a ridicat excepția doar relativ la prevederile art. 330¹ din același cod.

În susținerea excepției se arată că prevederile legale cuprinse în textul legal, mai sus citat, sunt în discordanță cu dispozițiile art. 16 și ale art. 128 din Constituție, întrucât „interesul legitim al părților” impune ca „desfășurarea procesului civil în timp să fie cât mai limitată”, „iar hotărârile judecătorești o dată pronunțate și rămase definitive să poată fi puse în executare” și, întrucât nu este admisibil ca Ministerul Public să aibă dreptul și la o cale extraordinară de atac, acordându-i-se astfel „mai multe drepturi decât celorlalți participanți la procesul civil”; același text legal este în discordanță cu principiul puterii lucrului judecat și al obligativității hotărârilor judecătorești.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să soluționeze excepția privind dispozițiile legale cuprinse în art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, la data ridicării excepției, acestea au fost deja modificate prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, instituindu-se termenul de 6 luni, înăuntrul căruia procurorul general poate declara recursul în anulare, termen care începe să curgă de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod.

Așadar, a fost eliminată prevederea potrivit căreia procurorul general putea declara oricând recursul în anulare, față de care urmează ca excepția să fie respinsă ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect. În același sens Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Asupra constituționalității prevederilor art. 330² și următoarele din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat, pe de o parte, că sunt constituționale prevederile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. Cât privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea sunt neconstituționale și, în consecință, a admis excepția.

Luând în considerare că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

*) Definitivă prin nerecurare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Stratulat Margareta-Liliana în Dosarul nr. 1.371/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 309*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 1 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 69/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Marinescu Constanța.

În susținerea excepției se arată că, prin instituirea recursului în anulare, s-a creat posibilitatea de atac pe cale extraordinară a hotărârilor judecătorești irevocabile, ceea ce „este de natură a crea o imixtiune a puterii judecătorești față de autoritatea puterii legislative”.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat, pe de o parte, că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar, pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Luând în considerare că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Privitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că la data de 1 aprilie 1997, când a fost ridicată excepția în fața Curții Supreme de Justiție, acestea au fost deja modificate prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, instituindu-se un termen de 6 luni, înlăuntrul căruia procurorul general poate declara recursul

*) Definitivă prin nerecurare.

în anulare. Acest termen începe să curgă de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Așadar, a fost înlăturată prevederea legală

potrivit căreia termenul pentru declararea recursului în anulare era nelimitat.

Având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate nu a pus în discuție conformitatea acestui termen cu prevederile constituționale, urmează ca aceasta să fie respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Marinescu Constanța în Dosarul nr. 69/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

— dispozițiile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;

— dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

ca fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 310*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Claudia Miu — magistrat-asistent

de Justiție, s-a schimbat jurisprudența Secției civile, cu privire la restituirea imobilelor naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 și listele anexe la acesta, obligând astfel pe judecători să respecte această hotărâre, chiar dacă au altă convingere.

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 1 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 70/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de intimații-reclamanți Răuțoiu Mihai și Răuțoiu Lucia.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 24, art. 123 alin. (2) și art. 131 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul Curții Supreme de Justiție, rezultă că excepția de neconstituționalitate a fost invocată cu privire la dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă și cu privire la prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993. Referitor la ultimul text legal menționat se susține că, prin aceste dispoziții, se „încalcă prevederile art. 123 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Autorii excepției arată în continuare că, prin Hotărârea nr. 1 din 2 februarie 1995 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Deși din încheierea instanței de judecată rezultă că a fost sesizată Curtea numai cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, din examinarea concluziilor scrise se constată că excepția se referă și la dispozițiile art. 31 din Legea nr. 56/1993 a Curții Supreme de Justiție. În această situație, având în vedere prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra tuturor textelor de lege criticate sub aspectul constituționalității și nu numai asupra celor prevăzute în dispozitivul actului de sesizare.

Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 330, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al

*) Definitivă prin nerecurare.

României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cu privire la prevederile art. 330² alin. 1, s-a constatat că acestea sunt neconstituționale, admițându-se excepția.

Față de faptul că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

Urmează, de asemenea, să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, prin Legea nr. 17/1997, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări în sensul că recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. În cauză, este de reținut că părțile nu au pus în discuție constituționalitatea termenului de 6 luni, urmând ca, pe cale de consecință, să se respingă excepția cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, fiind vădit nefondată.

Cât privește constituționalitatea art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, se constată că, în realitate, se invocă neconstituționalitatea Hotărârii nr. 1/1995 a Curții Supreme de Justiție—Secția civilă, care nu poate face obiectul jurisdicției constituționale.

Potrivit prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță de care depinde judecarea cauzei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate invocată de Răuțoiu Mihai și Răuțoiu Lucia, în Dosarul nr. 70/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

— dispozițiile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330² alin. (2), ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă; precum și ale art. 31 din Legea nr. 56 din 1993 a Curții Supreme de Justiție;

— dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, ca fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311*)

din 8 iulie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330²
din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 1 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul

nr. 114/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, ridicată de intimamente-reclamante Marinescu Theodora și Cristescu Cornelia.

În susținerea excepției, intimamente-reclamante arată că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale, fiind în contradicție atât cu prevederile art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, cât și cu „principiul constituțional al stabilității raporturilor juridice”, întrucât „procurorul general poate ataca o hotărâre definitivă oricând”, poate invoca în mod subiectiv „depășirea atribuțiilor puterii

*) Definitivă prin nerecurare.

judecătorești, fără ca acest termen juridic să fie explicat prin lege“, și, de asemenea, el „poate suspenda pe un termen stabilit doar de el, dar nelimitat în timp, până la apariția Legii nr. 17/1997“ o hotărâre irevocabilă.

Instanța supremă și-a exprimat opinia, în sensul că excepția ridicată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Aupra constituționalității art. 330 și a art. 330² din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar, pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marinescu Theodora și Cristescu Cornelia în Dosarul nr. 114/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

constatând că excepția ridicată în legătură cu aceste prevederi legale este lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 312*)

din 8 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, examinând excepția de neconstituționalitate, constată următoarele:

ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă, ca vădit nefondată, și excepția privind dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile legale referitoare la declararea recursului în anulare, cuprinse în art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că, la data invocării excepției, acestea erau deja modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, având următorul cuprins:

„Pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.

Pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare.“

Rezultă așadar că, în urma modificării acestui text de lege, prin instituirea termenului de exercitare a recursului în anulare, excepția este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

În acest sens, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

*) Definitivă prin nerecurare.

procedură civilă, ce conferă dreptul procurorului general de a ataca cu recurs în anulare hotărârile judecătorești în materia litigiilor asupra dreptului de proprietate individuală sub motivația depășirii atribuțiilor puterii judecătorești", iar relativ la prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă susține că acestea sunt potrivnice Constituției, întrucât „recursul în anulare se poate declara *sine die*”.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele și lucrările dosarului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate invocată de Niculescu Gabriela în Dosarul nr. 68/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă,

fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 8 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.